

LBRIS

We know
books

Marius Zubac

**TOATĂ LUMEA
VORBEȘTE DE MINE**

– poezii –

**LIMES
2024**

Cuprins

Crezul. Poezia și sensul umanismului	5
toată lumea vorbește de mine	8
focul din mine	9
cuvântul s-a făcut	11
mi-ai dat un suflet și mi-ai dat în plus	13
îngerul meu – mă întreb – unde zaci?	15
când nu știu ce să fac	17
cel mai bine scriu când dorm	19
biblioteca	21
în fond omul e o ființă simplă	23
eu cred că sunt un înger	25
diavolul la grădi	27
cine se bucură pentru nașterea mea?	29
și caii dansează, nu-i așa?	31
atât ești de departe	33
muntele	35
te iubesc de undeva	37
uneori aș vrea la fel ca toma	39
când viața bate filmul	41
focul din mine e despre iubire	43
omul ca ființă imperfectă	45
prima iubire	47
ca și când eu aș fi tu	48
singurătate	50
mi-s caii obosiți	52
într-o altă viață	54
dacă aș putea da timpul înapoi	56
am să mă duc în lumea asta mare	59
îmi plăcea să cred că sunt complicat	61
ce vedeți voi când mă priviți?	63

toate mă dor	65
nu mai beau vin	67
tu nu-ți poți face casă în sufletul meu	69
focul din suflet te strigă pe tine	71
o dată ce va să vină	73
romanță	75
în tot ce e frumos pe lume	77
am crezut cu tărie și încă mai cred	79
atunci când mă superi	81
e mai, privighetoarea, liliacul	83
rugăciune	84
voi deschide poarta întristat, fără teamă	85
a fi sau a nu fi scris	87

Colecția MIRABILIA

Editor MIRCEA PETEAN

Coperta DINU VIRGIL

Ilustrația copertei: MIKALOJUS KONSTANTINAS
ČIURLIONIS, *Hymn*, 1906

Fotografie copertă: Radu Constantin Ilea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ZUBAC, MARIUS

Toată lumea vorbește de mine : poezii / Marius
Zubac. – Florești : Limes, 2024

ISBN 978-606-799-755-2
821.135.1

© Copyright Marius Zubac

© Copyright Editura Limes, 2024, pentru prezenta
versiune

Str. Castanilor, 3

407280 Florești – Cluj

Tel.: 0723-194022

e-mail: edituralimes2008@yahoo.com

www.edituralimes.ro

Crezul **Poezia și sensul umanismului**

NU CRED,

asa cum spun unii, că poezia e doar pentru citit,
că e doar un text, că e doar o proză și că ar trebui să
aparțină poate, unui nou gen literar, cel prozaic.

NU CRED

că poezia trebuie să renunțe la arsenalul de
mijloace stilistice dobândite de-a lungul
veacurilor, acestea fiind de acum caduce,
inadecvate în peisajul poeziei contemporane.

NU CRED

în poezia narcisistă și în poetul din turn.

NU CRED

în poezia metaforă, elitistă, chemând cititorul la
un zâmbet ironic, la o complicitate în resemnare,
autoironie, abandon, deziluzionare și splin
existențial. E mult prea ușor, e mult prea puțin.

CRED

în cuvântul care aduce lumină, în energia
cinetică a acestuia, energie care îi dă puterea de
a pătrunde și impulsiona binele, adevărul,
dreptatea și iubirea, acolo unde ele există în
ființa umană.

CRED

că niciun procedeu stilistic angajat în
discursul poetic nu este perimat dacă mijlocește
calea spre inima și spre sufletul omului.

Autorul

CRED

în poezia ca o cafea tare care ne frământă inimile și apoi sufletele în lacrimi adevărate, fiindcă doar cei care plâng pot să fie mai buni.

CRED

că poezia își descoperă cititorul în momentele de incendiu interior ale acestuia și îl urmează apoi cu statornicie de-a lungul întregii sale vieți.

CRED

în poezia imn, în cea care se cântă, în cea care se tânguește, în cea care ne veselește, în cea care se declamă în agora sau se șoptește între îndrăgostiți, în cea care ne amintește despre viețile noastre și ne amintește că suntem trecători, cred în poezia de jale când îi conducem pe cei adormiți pe ultimul lor drum.

CRED că poezia, de-a lungul timpului a definit și redefinit mereu și mereu sensul umanismului, iar în aceste timpuri de cumpănă pentru destinul nostru mai CRED și nu știu dacă s-a mai spus sau nu, că dacă poezie nu e, nimic nu e.

În fine, CRED

în rolul poetului arătat nouă odinioară de Ion Barbu, și în acea poezie ca un cântec încăpător...

„Ar trebui un cântec încăpător, precum
Fosnirea mătăsoasă a mărilor cu sare;
Ori lauda grădinii de îngeri, când răsare
Din coasta bărbătească al Evei trunchi de fum.”

(Ion Barbu, *Timbru*)

toată lumea vorbește de mine

toată lumea vorbește de mine
de versurile mele, mai precis
unii zic că ar conține lumină
alții, evident, că toate s-au zis.

adevărul e totdeauna la mijloc
și fie că se vorbește de rău sau de bine,
lăsați-mi poemele să vă frământă
și toată-toată lumea vorbește de mine.

focul din mine

versurile mele
prea nu spun nimic
de frigider, de parizer
sau despre metrou
sau despre facebook,
sau despre blazare
nu sunt ironice
și nu au iz de nou.

mai degrabă vorbesc
despre focul din mine
despre sufletul meu
agățat în eter
atras de țărână
cel mai adesea
și doar câteodată
atras și de cer.

poate vei spune
și ce mă privește?
păi cum, nu ești tu
aproapele meu?
și nu ai poruncă
să mă iubești
precum ne iubește
pe toți dumnezeu?

focurile noastre
rămân doar în noi
și ard mocnit
și ard separate
și trec unul pe lângă altul
dar se vor întâlni
un pic mai încolo
mai în eternitate.

cuvântul s-a făcut

sunt zile când avem
simțiri nelămurite
dureri minore,
întrebări deșarte
nu pentru asta
s-a făcut cuvântul
ci să vorbim de viață,
ci să vorbim de moarte.

cuvântul s-a făcut
să vorbim de iubire
sau să vorbim în tihnă,
sau să vorbim la cină
sau să-i mișcăm pe semeni
și să-i pornim la luptă.
cuvântul s-a făcut
să ne-aducă lumină.

mi-ai dat un suflet și
mi-ai dat în plus

îmi amintesc că stăteam
într-un șir foarte lung
de fapt înaintam
către un loc mai în față
unde ziceau că primești
o desagă cu sufletul
și-o cruce mai primești
și mai primești o viață.

și crucea fiecăruia
era diferită
a mea era imensă
și l-am întrebat
voi putea duce doamne
crucea aceasta?